

GÜNEŞ HIRSIZLARI

Güneşimizi çaldılar.

Bu söylediğimin bir metafor olmasını ne kadar isterdim bilemezsiniz...

Koskoca yıldızı yürütmeleri kolay olmadı tabii. Ama büyüklüğüne oranla o kadar da zor değildi.

Tarihteki en mükemmel soygundu bu.

Aynı zamanda en uzun süreni.

Önce Dünya'yı, sonra Güneş'i çaldılar.

Ama hepsinden önce umudu.

Umudumuzu.

Nasıl mı?

En baştan anlatayım...

Son günbatımından önce

Her şey savaşla başladı. Savaşan bizdik, savaştığımızı kendimiz. Dost düşman kalmamıştı, herkes düşmandı. Son Dünya Savaşı herkesin herkesle savaştığı, kaosun yönettiği bir sokak kavgasından farksızdı. Küresel bir kör dövüşü düşünün, mümkün değil demeyin, çünkü bu mümkün. Oldu da. Tarih kitapları bunu farklı anlatabilir ama şahitler var. Daha doğrusu hatırlayanlar. Çoğunluk unutmayı tercih etti. Çoğunluğun böylesine bir savaşı unutması mümkün değil demeyin, çünkü bu da mümkün. Oldu da. Biz bu hafıza hastalığının hem kurbanı hem şahidiyiz. İnsanoğlu o travmatik günleri hafızasının kuytu köşelerine gömmeyi başardı. Günlüklerindeki bir sayfayı yırtıp atmak kadar kolay oldu bu. Onları bir yere kadar suçlayabiliyorum çünkü suç ortağı olduğun cinayeti hatırlayarak yaşamak gerçekten zor. Unutmak en iyisi.

Fakat olup biteni anlamak ve anlatmak için hatırlamak gerekiyor.

Gezegenin ve doğanın göz göre göre öldüğü günlerdi. Geleceğe dair bir umut kırıntısı bile kalmamıştı. Dünya'yı kim bu hale getirmişti? Bu soru sorulduğunda herkes bir diğerini işaret ediyordu. Kapitalistler sosyalistleri, sosyalistler bankacıları,

bankacılar ekolojistleri, ekolojistler doktorları, doktorlar erkekleri, erkekler kadınları, kadınlar sanatçıları, sanatçılar patronları, patronlar başkanları, başkanlar bilim insanlarını, bilim insanları başkanları, başkanlar patronları... Sonunda herkes, herkese düşman kesilmişti. Hiçbir şey için bir araya gelmeyen insanoğlu kıyametin tarihini erkene çekmek için kenetlenmiş, tek yumruk olmuştu.

Bir histeri salgınını, toplu bir cinneti hayal edin, o günkü manzaralara yaklaşamazsınız bile.

Peki nasıl oldu da uygarlık böylesine bir barbarlığa kaptırmıştı kendini?

Kaybedecek bir şeyi olmayan iki canlıyı bir yere koyun, birbirlerini ölesiye parçalarlar. Sırf zevkine.

Kaybedecek bir şeyi olmayan insanoğlunu bir gezegene tıkın, sonra seyreyleyin, ölüm sirkini.

O yüzden büyük soyguna tersten başladılar. Yani her şeyi kaybettiğinde elinde kalan son şeyle; umutla! Umut soygununun hem kilidi, hem anahtarıydı. Sonrası da çorap söküşü gibi geldi zaten.

Ne acı, soyulduğumuzun farkına bile varmadık. Dünyamız, umudumuz, güneşimiz... Güneş ışınları sekiz dakikada Dünya'ya ulaşır. Onu çalmaları o kadar bile almadı!

Bir an vardı, sonraki an... Püf! Gitmişti. Usta bir yan kesici gibi bize hiç sezdirmeden yaklaşmışlar, göz açıp kapayıncaya dek ışığımızı kapıp kaçmışlardı.

Kapkaççı deyip, haklarını yemeyelim. Bunlar serseri bir yankesiciden çok daha fazlasıydı. Yüzyıllar süren bir operasyonu yöneten son derece zeki, sinsî, profesyonel hırsızlardan bahsediyoruz.

Kimler mi? Kim olacak...